

Sygn. akt II AKa 29/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk (spr.)

Sędziowie: SA – Zbigniew Kapiński

SO(del.) – Anna Kalbaczyk

Protokolant: sekr. sąd. Olaf Artymiuk

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

oraz oskarżyciela posiłkowego K. C.

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2020 r.

sprawy A. A. syna Z. i B. z domu M., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, prokuratora i oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt V K 212/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) ustala, iż A. A. dopuścił się czynu opisanego w akcie oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazuje go oraz na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. wymierza mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, na poczet której, zgodnie z art. 63 § 1 k.k., zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od 24 marca 2016 r. do 3 marca 2020 r. ;

b) na podstawie art. 77 § 2 k.k. orzeka, iż oskarżony może skorzystać z warunkowego przedterminowego zwolnienia po upływie 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności;

c) wysokość zadośćuczynienia orzeczonego na rzecz pokrzywdzonej K. C. w pkt IV wyroku podwyższa do kwoty 500 000 zł (pięciuset tysięcy);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. S. opłatę w wysokości 1180 zł 80 gr zł, obejmującą 23 % VAT, za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu A. A. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego A. A. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. C. kwotę 960 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika;

V. *zwalnia oskarżonego A. A. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 29/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 30 października 2017 r.

Sygn. akt V K 212/16

1.2 **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.		A. A.	<ul style="list-style-type: none"> - oskarżony usiłował dokonać zabójstwa działając z zamiarem bezpośrednim; - w chwili czynu oskarżony był w stanie rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem; - w wyniku zadanych ciosów 	zeznania pokrzywdzonej K. C. – k. 732, - 733, 369 – 373; częściowo wyjaśnienia A. A. - k. 730 – 731, 90 – 95, 100 – 101, 466 – 468, historia choroby K. C. – k. 174 – 200, 301 – 306, opinia z zakresu chirurgii ogólnej – k. 382 – 383;

			<p>nożem w głowę, klatkę piersiową i rękę pokrzywdzonej oskarżony spowodował u niej obrażenia ciała w postaci 5 ran kłutych klatki piersiowej od strony grzbietowej penetrujących do jamy opłucnowej, odmę opłucnowej lewostronnej, krwiaka opłucnowego lewostronnego oraz rozległej rany twarzy i płatowej rany języka, a także ran ciętych lewej ręki i ramienia lewego, które to obrażenia miały charakter ciężki i realnie zagrażający życiu;</p>	<p>opinia psychiatryczna i psychologiczna – k. 1275 – 1318 v.;</p> <p>historia choroby K. C. – k. 174 – 200, 301 – 306, opinia z zakresu chirurgii ogólnej – k. 382 – 383;</p>
<p><u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u></p>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.	A. A.	oskarżony w chwili czynu znajdował się w stanie patologicznej reakcji sytuacyjnej w typie dysforii, który to stan w odniesieniu do zarzucanego mu czynu ograniczał w znacznym stopniu jego zdolność rozpoznania	opinia sądowo – psychiatryczna i psychologiczna – k. 748 -749, 902 – 914, 1025 v. – 1026 v.;	

		znaczenia czynu i zdolność pokierowania swoim postępowaniem;	
--	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
w chwili czynu oskarżony był w stanie rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem;	opinia - psychiatryczna i psychologiczna – k. 1275 – 1318 v.;	<ul style="list-style-type: none"> - opinia biegłych jest stanowcza, spójna i konsekwentna oraz znajduje potwierdzenie w piśmiennictwie z zakresu psychiatrii; - biegli po zapoznaniu się z całokształtem materiału dowodowego, w tym z zapisem z monitoringu oraz opiniami poprzednich biegłych bardzo obszernie i rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko; - biegli w szczególności wskazali, iż zgodnie z piśmiennictwem i dotychczasową praktyką wyróżnia się trzy fazy silnego afektu fizjologicznego, które w zachowaniu się oskarżonego wynikającego z zebranego materiału dowodowego, nie wystąpiły; - stanowisko biegłych pozostaje spójne z opinią poprzednich biegłych sporządzoną w toku postępowania przygotowawczego; - wnioskowanie biegłych w istocie potwierdzili poprzedni biegli składając opinię uzupełniającą na rozprawie, albowiem wskazali, iż u oskarżonego nie wystąpiły

	<p>typowe objawy charakterystyczne dla silnego afektu fizjologicznego;</p> <p>- poprzedni biegli dowolnie zinterpretowali zachowanie oskarżonego w chwili czynu na jego korzyść.</p>
--	--

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
oskarżony w chwili czynu znajdował się w stanie patologicznej reakcji sytuacyjnej w typie dysforii, który to stan w odniesieniu do zarzucanego mu czynu ograniczał w znacznym stopniu jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i zdolność pokierowania swoim postępowaniem;	opinia sądowno – psychiatryczna i psychologiczna – k. 748 -749, 902 – 914, 1025 v. – 1026 v.;	<p>- opinia biegłych jest niekonsekwentna i niestanowcza, a nadto wewnętrznie sprzeczna;</p> <p>- biegli na rozprawie w bardzo istotnym zakresie zmienili swoje stanowisko, nie podając w istocie logicznego i przekonującego powodu zmiany wniosków opinii;</p> <p>- z nagrania z monitoringu, z którym zapoznali się biegli wynika jednoznacznie, iż bezpośrednio przed atakiem oskarżonego nie miał miejsce żadne zdarzenie mogące wywołać u oskarżonego impuls do reakcji sytuacyjnej w postaci dysforii, a wręcz przeciwnie – oskarżony spokojnie obserwował parking i obserwował znajdujących się na nim ludzi. Zachowanie się oskarżonego wskazuje na to, że wybierał ofiarę planowanego ataku;</p> <p>- zachowanie się oskarżonego przed i po dokonaniu przestępstwa nie wskazywało na to, iż działał on w stanie dysforii, co dostrzegli biegli na rozprawie stwierdzając, że w</p>

		<p>stosunku do oskarżonego „obraz patologicznej reakcji o typie dysforii nie jest pełny” i jest sprzeczny z piśmiennictwem;</p> <p>- biegli wskazali na swoje wątpliwości co do oceny stanu poczytalności oskarżonego w chwili czynu, które postanowili rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, co stanowiło przekroczenie ich kompetencji;</p> <p>- opinia uzupełniająca z rozprawy pozostaje w sprzeczności z opinią sporządzoną przez biegłych w toku postępowania przygotowawczego, zaś powód zmiany treści opinii nie jest przekonujący w świetle podstawowych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wynikającego z rozpoznania spraw tego rodzaju o zbliżonym stanie faktycznym.</p>
--	--	--

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	zarzut obrońcy obrazy przepisów postępowania tj art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
zarzut obrońcy błędu w ustaleniach faktycznych	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
zarzut obrońcy rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności oraz	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>	

zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej	# niezasadny	
zarzut oskarżyciela posiłkowego błędu w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
zarzut oskarżyciela posiłkowego obrazy art. 201 k.p.k., art. 193 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 i 5 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
zarzut oskarżyciela posiłkowego rażącej niewspółmierności kary pozbawienie wolności oraz środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
zarzut prokuratora obrazy przepisów postępowania tj art.4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
zarzut prokuratora błędu w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
zarzut prokuratora rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<i>odnośnie zarzutów obrońcy:</i> <i>zarzut obrazy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k.:</i>		

- z treści uzasadnienia wyroku wynika, iż sąd okręgowy dokonał oceny i analizy wszystkich dowodów istotnych dla meritum sprawy oraz uwzględnił je przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, a także ocenie prawnej zachowania się oskarżonego;

- zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do sprawcy działającego w warunkach art. 31 § 2 k.k. ma charakter fakultatywny charakter, a w konsekwencji niezastosowanie przez sąd dobrodziejstwa tejże instytucji nie stanowi naruszenia przepisów prawa materialnego, a tym bardziej procesowego;

- w świetle opinii sądowo psychiatrycznej przeprowadzonej na rozprawie odwoławczej, która została uznana za wiarygodną i przyjęta za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie oraz oceny prawnej zachowania się oskarżonego, zarzut sformułowany w pkt 1 uznać należy za bezprzedmiotowy;

- z uwagi na fakt, iż uzasadnienie wyroku sporządzone zostało po wydaniu wyroku, to występujące w nim uchybienia formalne o drugorzędnym charakterze nie mogły mieć wpływu na jego treść, a zatem zarzut obrazy art. 424 k.p.k. jest bezprzedmiotowy;

- bezskuteczność zarzutu obrazy art. 424 k.p.k. wynika także z treści art. 455a k.p.k.;

- obrońca nie wskazał na istotne dla meritum konkretne dowody, które zostały pominięte przez sąd okręgowy w toku gromadzenia i oceny materiału dowodowego, a jedynie taka sytuacja procesowa

może skutkować obrazą art. 410 k.p.k.

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych:

- w świetle opinii sądowno psychiatrycznej przeprowadzonej na rozprawie odwoławczej, która została uznana za wiarygodną i przyjęta za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie oraz oceny prawnej zachowania się oskarżonego, zarzut sformułowany w pkt 1 uznać należy za bezprzedmiotowy;

- bezskuteczność zarzutu obrazu art. 424 k.p.k. wynika także z treści art. 455a k.p.k.;

- obrońca nie wskazał na istotne dla meritum konkretne dowody, które zostały pominięte przez sąd okręgowy w toku gromadzenia i oceny materiału dowodowego, a jedynie taka sytuacja procesowa może skutkować obrazą art. 410 k.p.k.

odnośnie zarzutów oskarżyciela posiłkowego oraz prokuratora :

- zarzuty oskarżyciela posiłkowego obrazu art. 201 k.p.k., art. 193 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 i 5 k.p.k. oraz zarzuty prokuratora obrazu przepisów postępowania tj art.4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. w świetle opinii sądowno psychiatrycznej przeprowadzonej na rozprawie odwoławczej, która została uznana za wiarygodną i przyjęta za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie oraz oceny prawnej zachowania się oskarżonego uznać należy za zasadne, lecz aktualnie bezprzedmiotowe;

- zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych podniesione przez oskarżyciela posiłkowego i prokuratora są trafne i zasługują na uwzględnienie. Sąd okręgowy na podstawie prawidłowo ujawnionych i ocenionych dowodów wysnuł logicznie błędne wnioski co do zamiaru działania oskarżonego ustalając, iż działał on z zamiarem ewentualnym. Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżących, iż okoliczności ustalone w sprawie wskazują na to, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Przede wszystkim w świetle ustaleń sądu okręgowego dowolne jest wnioskowanie, iż oskarżony działał z zamiarem nagłym, albowiem dokonał on wyboru noża, jako narzędzia zbrodni, z którym poruszał się przez dłuższy czas, przebywając w różnych miejscach, zanim udał się na miejsce przestępstwa. Okoliczności powyższe wskazują natomiast jednoznacznie, iż oskarżony działał zgodnie z powziętym planem. Dokonał świadomie wyboru narzędzia przestępstwa w postaci noża o znacznych rozmiarach, a więc narzędzia bardzo niebezpiecznego mogącego spowodować śmierć, nawet przy niefrasobliwym użyciu. Natomiast trafnie sąd okręgowy ustalił pozostałe okoliczności, dotyczące rodzaju użytego narzędzia, liczby i intensywności oraz siły wymierzanych przez oskarżonego ciosów, ich umiejscowienia i rozmiaru spowodowanych u pokrzywdzonej uszkodzeń ciała. Sąd okręgowy prawidłowo też ustalił, iż oskarżony opuścił miejsce przestępstwa pozostawiając zakrwawioną pokrzywdzoną i nie interesując się jej losem. Natomiast w wyniku odniesionych

obrażeń pokrzywdzona poniosłaby śmierć, zaś skutek ten nie nastąpił w wyniku interwencji przypadkowej osoby, która wezwała pomoc lekarską. Zgodzić się należy ze stanowiskiem prokuratora i oskarżyciela posiłkowego, iż prawidłowo ustalone przez sąd I instancji okoliczności opisane w uzasadnieniu wyroku prowadzą do wniosku, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania zabójstwa, a nie za zamiarem ewentualnym.

- trafny jest także zarzut prokuratora, iż sąd okręgowy dokonując ustaleń w przedmiocie uszkodzeń ciała doznanych przez pokrzywdzoną pominął okoliczności zawarte w dokumentacji lekarskiej;

odnośnie zarzutów rażącej niewspółmierności kary podniesionych przez obrońcę, oskarżyciela posiłkowego oraz prokuratora :

- w świetle dowodu w postaci opinii sądowo psychiatrycznej przeprowadzonej na rozprawie odwoławczej oraz opartych na niej ustaleń faktycznych, zgodnie z którymi oskarżony nie działał w warunkach art. 31 § 2 k.k. wniosek apelacyjny obrońcy o zmianę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego na art. 148 § 4 k.k. i wymierzenie mu kary 3 lat pozbawienia wolności nie znajduje uzasadnienia;

- nie są także zasadne wnioski prokuratora i oskarżyciela posiłkowego o wymierzenie oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności, która jest karą o wyjątkowym charakterze i winna być wymierzana za dokonanie najcięższych przestępstw cechujących się wyjątkowo wysokim

stopniem społecznej szkodliwości. W niniejszej sprawie stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego istotnie obniża fakt, iż nie nastąpił skutek w postaci śmierci pokrzywdzonej;

- trafny jest zarzut oskarżyciela posiłkowego, iż kwota zasądzona na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia jest nieadekwatna do doznanych przez nią cierpień psychicznych i fizycznych. Pokrzywdzona doznała wyjątkowo wysokiej traumy, która będzie jej towarzyszyć przez całe życie. Oskarżycielka posiłkowa korzysta przez cały czas z opieki specjalistów zarówno w sferze psychicznej, jak i fizycznej. W wyniku czynu oskarżonego posiada na twarzy widoczne blizny, które utrudniają jej codzienne funkcjonowanie i są przyczyną dodatkowych przeżyć psychicznych. Po zdarzeniu przebywała w szpitalu, gdzie doznała także cierpień fizycznych i psychicznych. W wyniku czynu oskarżonego zmieniło się na trwałe jej codzienne życie.

Wniosek

wniosek obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 148 § 4 k.k. i wymierzenie mu kary 3 lat pozbawienia wolności

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

wniosek oskarżyciela posiłkowego zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim i w chwili popełnienia czynu był w pełni poczytalny oraz zakwalifikowanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>jego czynu jako przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności oraz zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej w kwocie 500 000 zł;</p>		
<p>wniosek prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się czynu opisanego w akcie oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzenie mu kary 25 lat pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosków obrońcy, prokuratora i oskarżyciela posiłkowego w przedmiocie kary pozbawienia wolności ze względów opisanych wyżej. Jednakże podwyższył wymiar kary pozbawienia wolności do 15 lat, co jest skutkiem przyjęcia, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim oraz w stanie pełnej poczytalności.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
	<p>brak</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.3 <u>1</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>-</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p>-</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.3.1 1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><i>zmienił zaskarżony wyrok w całości ustalając, że oskarżony A. A. dopuści się czynu opisanego w akcie oskarżenia , stanowiącego przestępstwa z art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności zastrzegając nadto, iż oskarżony może skorzystać z warunkowego przedterminowego zwolnienia po odbyciu 14 lat pozbawienia wolności. Kwotę zadośćuczynienia podwyższył do 500.000 zł.</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>	
<p>- wymiar kary pozbawienia wolności do 15 lat, co jest skutkiem przyjęcia, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim oraz w stanie pełnej poczytalności; - zadośćuczynienie w kwocie 100 000 zł jest nieadekwatne do rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych doznanych przez pokrzywdzoną.</p>	
<p><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	

<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
	-	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
-		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
-		
5.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		

-		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
-		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	-	-
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
A. A.	Pkt III – V	Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnione jest treścią art. 624 § 1 k.p.k. i 627 k.p.k.,

7. PODPIS
Marek Motuk: Anna Kalbarczyk: Zbigniew Kapiński:

<u>1.3 G. zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 30 października 2017 r. Sygn. akt V K 212/16	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3	<i>Granice</i>	
<u>zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot apelację	wnoszący	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 30 października 2017 r. Sygn. akt V K 212/16	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3	<i>Granice zaskarżenia</i>	
Wpisać kolejny numer załącznika 3		
Podmiot apelację	wnoszący prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 30 października 2017 r. Sygn. akt V K 212/16	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Uzasadnienie zdania odrębnego złożonego do wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 marca 2020 roku w sprawie II AKa 29/18.

Nie mogłam podzielić stanowiska co do wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu A. A., gdyż uznaję ją za rażąco łagodną. Apelacja prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w tym zakresie jest słuszna. Zasada swobodnego uznania sądu przy wymierzaniu kary daje każdemu sędziemu możliwość, ale także obowiązek określenia sankcji karnej w sposób zgodny z własnym sumieniem.

Nie zgadzam się z poglądem, że „w niniejszej sprawie stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego istotnie obniża fakt, iż nie nastąpił skutek w postaci śmierci pokrzywdzonej”. W mojej ocenie okoliczność ta ma istotne znaczenie dla określenia kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, ale nie kary. Społeczna szkodliwość

czynu powinna być określana wieloaspektowo. Na ocenę jej stopnia ma wpływ nie tylko rozmiar wyrządzonej szkody, czy też waga naruszonego dobra. Niemniej istotne są także podmiotowe przesłanki kierujące sprawcą, jak również sposób popełnienia czynu. Przesłanki podmiotowe odgrywają bowiem dwojaką rolę, należy je brać pod uwagę nie tylko przy ocenie winy sprawcy, ale także społecznej szkodliwości jego czynu. Każdy sędzia w swoim sumieniu musi ważyć, które okoliczności mają znaczenie wiodące. Fakt, że do skutku w postaci śmierci K. C. nie doszło, o ile został wzięty przez mnie pod uwagę, o tyle miał mniejszą wartość. Priorytetowy charakter w tej sprawie mają pozostałe przesłanki i to one były dla mnie decydujące. Zdarzać się mogą i zdarzają przypadki, że faktyczny rozmiar ujemnych następstw czynu jest mniejszy, niż to było pierwotnie zamierzone przez sprawcę. Istotnym elementem przy decydowaniu o wysokości kary ma nie tylko zrealizowanie skutku czynu przestępnego, ale także właściwości i warunki osobiste sprawcy, zamiar, motywacja, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa. Poza powyższym decydując o współmiernym i sprawiedliwym wymiarze kary należy mieć na uwadze cele prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Udowodnione ustalenia faktyczne, rozpatrywane jako całość, w powiązaniu z dyrektywami zawartymi w art. 53 k.k., wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego decydują, jakiego wyboru należy dokonać, by kara była uznana za sprawiedliwą, nie przekraczała stopnia winy, ale też spełniła wszystkie swoje cele.

Zgodnie z treścią art. 53 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Decydując o wymiarze kary sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Kara powinna być dostosowana, przede wszystkim, do ustalonego stopnia winy sprawcy. Określając ten stopień należy mieć na uwadze poziom rozwoju intelektualnego i emocjonalnego sprawcy, doświadczenie, wiedzę, wiek, zdolność odbioru bodźców oraz reakcji na nie, poziom przestrzegania reguł moralnych, możliwość podjęcia decyzji i faktycznego kierowania swoim postępowaniem w wykonaniu podjętej decyzji.

A. A. w dacie popełnienia przypisanego mu czynu miał 26 lat. Pochodzi z pełnej rodziny, ma dwie siostry i brata, jest najmłodszy z rodzeństwa. Rodzice oskarżonego nie żyją, matka zmarła gdy miał 4 lata, ojciec gdy miał 19 lat. Ojciec spożywał znaczne ilości alkoholu, nie stosował wobec niego przemocy. Oskarżony był wychowywany przez babkę ojczystą, która była dla niego – jak określił – dobra. Ma wykształcenie gimnazjalne, dalszą edukację przerwał po pierwszej klasie, wagarował i zaniedbał szkołę. Pierwszą pracę podjął na skupie złomu u szwagra, podejmował też prace dorywcze. Z aktualnej i uznanej za wiarygodną opinii sądu – psychiatrycznej wynika, że A. A. wykazał się przeciętną sprawnością intelektualną równą IQ – 98. W bezpośrednim badaniu nie ujawniał trudności w zakresie komunikacji, zaobserwowano tendencję do reagowania drażliwością i irytacją przy dopytywaniu i próbach uzyskania wyjaśnień związanych z wypowiedziami. Oskarżony ma tendencję do przeżywania sytuacji życiowej w sposób nadmiernie emocjonalny, reagowania stanami obniżonego nastroju i obniżoną samooceną, a także małą odporność na frustrację. Pojawiają się u niego zachowania, których podłożem jest niestabilność emocjonalna i obniżony próg frustracji. Biegli zaopiniowali, że oskarżony A. A. jest osoba sprawną intelektualnie, bez dysfunkcji poznawczych, prezentuje nieprawidłowo ukształtowaną osobowość o cechach dysocjalnych. Nie rozpoznano u niego choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Stwierdzono natomiast osobowość nieprawidłową oraz szkodliwe używanie różnych substancji psychoaktywnych. Oskarżony był w stanie rozpoznać znaczenie swojego czynu i pokierować swoim postępowaniem.

Podjęte przez niego działanie nie było skierowane przeciwko osobom, które mogły przyczynić się do wzrostu u niego napięcia, lecz nakierowane zostało na zupełnie mu obcą osobę. Jak wynika z opinii biegłych postawa oskarżonego nie była reakcją niezgodną z jego postępowaniem i nie była dla niego nietypowa. Oskarżony nawet w sytuacji pozornie niezagrażającej zachowywał się w sposób pobudliwy i reagował drażliwością. Przedmiot użyty do przestępstwa nie był

przypadkowy. Został przez niego zabrany z domu kilka godzin wcześniej i noszony tego dnia. Oskarżony po ataku na pokrzywdzoną nie spowolnił swojego funkcjonowania, poruszał się planowo, uciekł z miejsca zdarzenia, ponownie udał się do miejsca pracy jego partnerki. Nie podjął żadnych działań mających na celu udzielenie pomocy K. C., nie był krytyczny wobec swojego postępowania, bezpośrednio po czynie nie wyrażał żalu, za to co zrobił. Za wyjątkiem przekazania konkubinie, że kogoś „dźgnął nożem” nie udzielał bliskim informacji, co do szczegółów zajścia i unikał rozmowy o tym. Był zdziwiony, że został zatrzymany, gdyż miał przecucie, że pozostanie nieodnaleziony.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w mojej ocenie, stopień winy oskarżonego jest wyjątkowo wysoki. A. A. zaatakował na parkingu centrum handlowego przypadkową, nieznaną mu młodą 24-letnią kobietę wracającą z zakupów, bez żadnego powodu, dla wyładowania własnej frustracji. Sposób jego działania wskazuje na determinację w dążeniu do popełniania zabójstwa. Jak wynika z nagrania monitoringu, oskarżony po przybyciu na parking chodził, rozglądał się. Po zauważeniu pokrzywdzonej przez kilka minut podchodził i odchodził od jej samochodu, obserwował ją. Po otwarciu drzwi jej samochodu pierwszy z ciosów, jaki zadał to zamaszyste cięcie w okolicy szyi skutkujące przecięciem twarzy na dwie części. Pozostałe ciosy nakierowane były na równie wrażliwe z punktu widzenia możliwości przeżycia organy: lewa strona klatki piersiowej, czyli serce i płuca. Pokrzywdzona K. C. w wyniku czynu oskarżonego doznała nie tylko rozległej, głęboko penetrującej rany ciętej twarzy, biegnącej w zasadzie przez całą twarz. Ten cios uszkodził także po obu stronach mięśnie jej twarzy i ślinianki przyuszne. Poza tym oskarżony zadał pokrzywdzonej pięć ciosów nożem w klatkę piersiową po stronie lewej od strony pleców, w tym trzy istotne dla funkcji życiowych. Uderzenia te spowodowały uszkodzenie płuc, przecięcia żeber, częściowe uszkodzenie worka osierdziowego, z powstaniem śladowej odmy osierdzia. Ponieważ pokrzywdzona osłaniała się przed ciosami oskarżonego miała również nacięcia ramienia lewego, ręki lewej i palca II ręki lewej. Od momentu otwarcia samochodu do momentu ucieczki oskarżonego K. C. przez 11 sekund otrzymywała ciosy nożem o całkowitej długości 32 cm i długości ostrza 19 cm.

Odnoszą się do kwestii nienastąpienia skutku w postaci śmierci pokrzywdzonej, który był przeważającym argumentem przy orzeczeniu rażąco łagodnej kary 15 lat pozbawienia wolności, nie mogę nie zauważyć, że stało się tak nie z powodu jakiegokolwiek działania oskarżonego. K. C. została przyjęta do szpitala w stanie ogólnym ciężkim i w stanie wstrząsu krwotocznego. Została bezpośrednio przewieziona z Oddziału Ratunkowego na blok operacyjny. Operacja, która została wykonana ze wskazań życiowych trwała 9 godzin. Po operacji pokrzywdzona została w stanie ciężkim została przewieziona na Oddział Intensywnej Terapii, gdzie przebywała 8 dni do dnia 31 marca 2016 roku. Prawidłowo skonstatowano, że pokrzywdzona przeżyła napad na jej osobę cudem. To, że żyje wynika z tego, że pierwszej pomocy udzielił jej wracający wówczas z zakupów policjanta w cywilu i mężczyzna narodowości ukraińskiej. W wyniku ich działań zostało wezwane pogotowie i (...). Pokrzywdzona przeżyła, ponieważ następnie udzielona jej została wielospecjalizacyjna pomoc lekarska. Oskarżony swoim działaniem zrobił wszystko, by zrealizować zamiar pozbawienia życia K. C.. Jak zeznał K. J., lekarz operujący pokrzywdzoną, specyfika rany twarzy wskazywała, że sprawca chciał poderżnąć jej gardło. Zamiast tego przeciął jej twarz na pół, a także pięciokrotnie, bardzo dużym kuchennym nożem dźgnął ją w lewą część klatki piersiowej, część gdzie oprócz płuc znajduje się również serce. Następnie uciekł z miejsca zdarzenia, udał się do pracy swojej partnerki do pracy, by rzucić jej zakrwawiony nóż na ladę.

A. A. godził w najwyższe dobro dla człowieka, czyli życie. Sposób i okoliczności popełnionego czynu wskazują, że oskarżony jest osobą nieprzewidywalną i wysoce niebezpieczną. Działając z zamiarem bezpośrednim, miał pełną świadomość wystąpienia określonych konsekwencji czynu i obejmował je swoim zamiarem. Oskarżony swoim działaniem z dużą determinacją dążył więc bezpośrednio do śmierci pokrzywdzonej.

W mojej ocenie ważąc wysokość sprawiedliwej kary nie można pominąć motywacji oskarżonego, która ma charakter wysoce naganny. Oskarżony zaatakował dużym kuchennym nożem przypadkową osobę w miejscu publicznym. Sposób jego zachowania tego dnia, a w szczególności po przyjeździe na miejsce zdarzenia, cechował upór w dążeniu do przestępczego celu. Czynu tego dokonał w zasadzie bez powodu. Rozładował narastające u niego narastające, negatywne emocje na tle nieporozumień ze swoją ówczesną partnerką życiową. Sposób działania A. A. cechował się agresywnością, brutalnością i okrucieństwem. Z psychologicznego punktu widzenia podłożem jego zachowania była

wypadkowa jego uwarunkowań osobowościowych, wypitego alkoholu i frustracji w relacjach partnerskich. Oskarżony nie miał żadnego wytłumaczalnego motywu działania, naganność jego czynu jest ogromna. Sposób jego zachowania, determinacja w działaniu, atak na przypadkową osobę wskazuje, że jest sprawcą wysoce niebezpiecznym i wymaga długotrwałej izolacji od społeczeństwa. W sposób drastyczny bowiem radzi sobie z sytuacjami, które nie są ani wyjątkowe, ani sporadyczne w życiu każdego dorosłego człowieka.

Kara sprawiedliwa winna też odzwierciedlać w sposób wymierny rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu. K. C. w trakcie leczenia od samego początku zmagala się z przewlekłym i bardzo silnym bólem. Wymagała pomocy najbliższych w podstawowych czynnościach życiowych: jedzeniu, piciu, myciu, korzystaniu z toalety. Z uwagi na doznane rany w obrębie twarzy nie mogła się porozumiewać. W trakcie pobytu w szpitalu i po jego opuszczeniu wymagała wielospecjalistycznych konsultacji, a leczenie wciąż trwa. Pokrzywdzona odbyła rehabilitację mającą na celu usprawnienie mięśni twarzy, zminimalizowania widoczności blizn i przywrócenie funkcjonowania aparatu mowy. Czyn, jakiego dokonał oskarżony odbił się także na jej stanie psychicznym. K. C. składając zeznania odtwarzała zdarzenie w sposób niemalże fotograficzny, wciąż pamiętała jego szczegóły, co świadczy o tym, jakie piętno odcisnęło na jej psychice. Miała myśli samobójcze, koszmary nocne i napady lęku. Przeżyła załamanie psychiczne, leczyla się u psychiatry i psychologa. Przyjmuje leki przeciwdepresyjne i uspokajające. Do dziś zмага się z lękiem i traumą.

Mając pełną świadomość, że kara 25 lat pozbawienia wolności ma częstokroć charakter eliminacyjny, a jej podstawowym celem nie jest resocjalizacja sprawcy uznałam, że jest jedyną karą współmierną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu A. A.. Oskarżony jest osobą młodą, w jego przypadku kara 25 lat pozbawienia wolności nie byłaby karą eliminacyjną, gdyż opuściłby zakład karny w wieku 51 lat. Jest on osobą wysoce zdemoralizowaną, o nieprawidłowo ukształtowanej osobowości, pozbawioną wewnętrznych hamulców i poziomie agresji realnie zagrażającej społeczeństwu. W mojej ocenie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia przez niego czynu zabronionego o znacznym stopniu społecznej szkodliwości jest bardzo wysokie. Analiza jego dotychczasowej linii życia wskazuje, że A. A. jest osobą dysocjalną, powierzchownie traktującą normy społeczne, wchodzącą wielokrotnie w konflikt z prawem. Popełnienie tego najpoważniejszego przestępstwa nie stanowiło odstępstwa od jego dotychczasowej linii życiowej. Pomimo bardzo młodego wieku już dwukrotnie odpowiadał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., w zakresie czynów przeciwko mieniu, ale także przeciwko zdrowiu. Oskarżony jest osobą karaną od stycznia 2008 roku, czyli od momentu, gdy ukończył 18 lat. Po raz pierwszy dopuścił się czynu z art. 288 § 1 k.k. i został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat (V K 941/07). Nie wykorzystał danej mu szansy i wykonanie kary pozbawienia wolności zarządzono. Następnie w lutym i marcu 2010 roku został skazany za dwa czyny z art. 178a § 1 k.k. na kary pozbawienia wolności w zawieszeniu (II K 14/10 i V K 1286/10). Kolejnym skazaniem był wyrok wydany we wrześniu 2011 roku za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (II K 669/13). Oskarżony nie zakończył na tym popełniania przestępstw. Kolejną karą łączną była kara 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 157 § 1 k.k. i art. 178 a § 2 k.k. (II K 742/11). W 2014 roku zapadły dalsze wyroki: za dwa czyny z art. 278 k.k. (II K 857/13) i trzy czyny z art. 279 § 1 k.k. (III K 145/14).

Oskarżony został w dniu 16 września 2015 roku warunkowo zwolniony z odbycia kary pozbawienia wolności w sprawach II K 742/11 i III K 145/14. Po raz kolejny danej mu szansy na powrót do życia zgodnego z prawem nie wykorzystał. Po sześciu miesiącach od opuszczenia zakładu karnego usiłował zabić K. C.. Sposób działania oskarżonego ewaluuje w bardzo niebezpiecznym kierunku, niepokojąco szybko potęguje się u niego agresja. Jak wynika z wyroku wydanego w sprawie II K 742/11 A. A. w dniu 01 maja 2011 roku w Z. w wynajmowanym przez siebie mieszkaniu uderzył współlokatora kolanem w twarz, powodując wieloodłamowe złamanie żuchwy. A. A. oskarżył wówczas pokrzywdzonego o kradzież laptopa, który wcześniej schował do szafy. Kiedy pokrzywdzony zaprzeczył kradzieży oskarżony wyszedł z pokoju, by po pół godzinie wrócić i kopnąć pokrzywdzonego kolanem w twarz. Progres jego agresywnych działań, od zniszczenia samochodu, poprzez wieloodłamowe złamanie żuchwy, do usiłowania zabójstwa, za każdym razem bez powodu, w mojej ocenie, prowadzi do wniosku, że oskarżony winien być izolowany od społeczeństwa długotrwale. Tak samo jak organa ścigania w szybki sposób ustaliły niebezpiecznego sprawcę, tak samo sąd winien, poprzez wymierzenie kary współmiernej i sprawiedliwej, zagwarantować długotrwałą izolację osób zagrażających bezpieczeństwu społecznemu.

Jedyną okolicznością łagodzącą było przyznanie się do oskarżonego do winy i deklarowana skrucha. Nie bez znaczenia jednak dla ustalenia faktycznego żalu ma fakt, że oskarżony taką samą skruchę okazywał po dokonaniu czynu z art. 157 § 1 k.k. Ani skutki zdarzenia, ani kara nie spowodowały zmiany jego zachowania, wręcz przeciwnie eskalacja agresji w sposób nieakceptowalny wzrosła. Przeproszenie pokrzywdzonej i przyznanie się do winy, o ile jest okolicznością łagodzącą, o tyle nie w sposób znaczny.

Reasumując w mojej ocenie, dokonanie przypisanego czynu w fazie usiłowania, w żaden sposób nie może wpłynąć istotnie na wymiar kary, która winna być współmierna do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz mieć na uwadze cele zapobiegawcze, wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Oskarżony jest osobą bardzo niebezpieczną i winien być długotrwale izolowany, gdyż bez powodu, celem rozładowania narastającej frustracji, usiłował pozbawić życia przypadkową kobietę, zadając jej wiele ciosów dużym kuchennym nożem. Działał z premedytacją, nie pod wpływem chwilowego impulsu, wyjątkowo brutalnie. Wykonał wszystko co zaplanował, a następnie zawiózł zakrwawiony nóż swojej konkubinie i oświadczył, że kogoś dźgnął. Nie zrobił nic, by do skutku w postaci śmierci nie doszło, wręcz przeciwnie ze swojej strony zrobił wszystko, by taki skutek nastąpił. Świadczy o tym narzędzie jakie wybrał, siła z jaką uderzał i umiejscowienie ciosów jakie zadał.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, nie mogłam zgodzić się z poglądem, że „w niniejszej sprawie stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego istotnie obniża fakt, iż nie nastąpił skutek w postaci śmierci pokrzywdzonej”. Rolą wymiaru sprawiedliwości, między innymi, jest doprowadzenie, po udowodnieniu winy, do izolacji osób działających wbrew podstawowym i najważniejszym normom społecznym. Do izolacji osób, które nie wykorzystują danych im wielokrotnych szans na powrót do zgodnego z prawem życia. Osób, u których agresja jest niekontrolowalna i przybiera coraz bardziej brutalną postać. Osób, które bez powodu i z premedytacją dążą do odebrania życia innej osobie. Zgadzam się, że kara 25 lat pozbawienia wolności jest karą o wyjątkowym charakterze i winna być wymierzana za dokonanie najcięższych przestępstw o wyjątkowo wysokim stopniu społecznej szkodliwości. W mojej ocenie działanie oskarżonego wypełniło wszystkie te zastrzeżenia. Uznaję, że jedynie taka kara byłaby karą współmierną do czynu, jaki A. A. popełnił. Orzeczonej karze 15 lat pozbawienia wolności to sankcja rażąco łagodna, premiująca wysoce niebezpieczną osobę, która realnie zagraża społeczeństwu.

A. K.